

zaam. Zoo voer ze eens met Frans in zijn kleine boot over zee, — maar het was toch stellig niet Frans, die haar leidde?

Ze kleepte zich langzaam uit, ging in haar bed liggen. In haar doen voelde ze iets opzettelijks, want ze wist dat ze niet gauw zou kunnen slapen. Haar oogen hield ze open naar het verleden — ze zag haar vader en moeder, en haar eigen leven, diep geworteld. Op het laatst wilde ze denken aan den kleinen rozenhof voor het huis waar ze zou wonen, maar ze kon er zich geen duidelijk beeld van maken. Haar hart klopte nog voelbaar, het scheen niet te kunnen bedaren. Had ze dezen man werkelijk lief? ze moest zijn naam leeren zeggen, niet aan hem blijven denken als: deze man, want hij zou een deel van haar leven worden. — Haar leven, dat zijn eigen loop ging, en dat ze eerst zou kennen, als het voorbij was.

ZESDE HOOFDSTUK.

De morgen was koel en blinkend; — er woei spelend een hooge wind. De bleeke rozen bij de veranda praalden nog met groote dauwdroppels. In de kamer was het licht vol en gelijkelijk verdeeld. Ina stond bij de ontbijttafel, verzette een kopje en aarzelde even. Zou ze Lilly al roepen? Het kind dartelde om het huis met haar springtouw; en Jack had ze met groote stappen en een bezig gezicht door den nieuwen aanplant zien gaan, vlak achter hem een klungeligen tuinjongen, die den zwaai van zijn armen niet bedwingen kon. Jack was dus blijkbaar geroepen; voor een nieuwe rupsenplaag in de frambozenstruiken? We leven hier als in het oude Egypte, dacht ze een oogenblik. Nu trad ze in de open deuren, keek omhoog, de hemel leek schoon gewasschen.

— Lilly, heb je de post gezien? neen, hè, het is nog vroeg?

Het kind antwoordde niet, ging voort met het zwiepend boogslingeren van haar touw. Dan, in hooge sprongen na elkaar — wat was haar slanke lijfje veerkrachtig — keek ze over de haag heen. — Hij komt! riep ze.

Ina zag hem nu ook; de man ging, als gewoonlijk, het huis voorbij, bracht alle brieven op het kantoor van de fabriek. Nu kon, na eenige oogenblikken, de jongste klerk terug komen met particuliere brieven voor haar, — maar er was zoo zelden iets. Ze ging wat verder den tuin in, keek naar de rozen. In haar was een stilte van aandacht en diep beschouwen, die ze soms plotseling voelde als een bedwongen trillen van verwachting. Maar nu nog bleef haar blik ongebroken op de dingen rondom. Er waren veel rozen, groot en spits in knop, en dicht voor het ontbladeren weelderig, bijna bol-rond. Er woei een fijne geur om haar hoofd; soms sloot ze even haar oogen om den wind en de koelte te proeven — haar lippen weken vaneen. Ze was volkomen eenzaam nu en genoot daarvan;